

Protokół

20. posiedzenia, III. sesyi, V. peryodu Sejmu galicyjskiego z dnia 12. Stycznia 1886.

Początek o godzinie 11. minut 35.

Przewodniczący: Marszałek krajowy Dr. Mikołaj Zyblikiewicz.

Sekretarze: pp. Dr. St. hr. Badeni, Adam Jędrzejowicz, Władysław ks Sapieha.

Obecnych posłów 117.

Ze strony c. k. Rządu: c. k. Namiestnik JE. Filip Zaleski.

Marszałek konstatuje dostateczną ilość posłów i otwiera posiedzenie.

Protokół z 19go posiedzenia uznaje Marszałek za przyjęty, gdyż żadnych przeciw niemu nie wniesiono zarzutów.

Sekretarz p. hr. St. Badeni czyta spis petycyj wniesionych po dzień 12-go Stycznia 1886 od Nr. 851 do Nr. 884 włącznie, które przydzielono następującym komisjom:

Komisji dla spraw gospodarstwa krajowego L. 851, 856, 870, 874, 881.

„ petycyjnej L. 852, 866, 877, 880.

„ szkolnej L. 853, 855, 858, 861, 864, 869, 878, 882.

„ budżetowej L. 854, 857, 860, 865, 868, 871, 875, 876, 879, 883.

„ prawniczej L. 863, 873.

Przy petycji L. 873, wnosi p. Kozłowski, ażeby komisya prawnicza sprawozdanie o takiej przedłożyła jeszcze w ciągu bieżącej sesyi sejmowej.

Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

Następnie przekazano komisji bankowej petycję do L. 867.

Komisji podatkowej L. 872.

„ górniczej L. 884.

Wydziałowi krajowemu zaś petycyę do L. 859 i 862.

Przystąpiono do porządku dziennego, mianowicie do rozprawy szczegółowej nad projektem ustawy o urządzeniu i wykonywaniu rybactwa na wodach krajowych.

Sprawozdawca p. Bobrzyński czyta: *I. O prawie rybołówstwa. §. 1. Nabyte prawa rybołówstwa utrzymuje się. Rybołówstwo dzikie (§. 1. ust. p.) jest uchylone.*

P. Lasocki wnosi następującą dostatecznie popartą poprawkę co do brzmienia tego paragrafu.

§. 1. Ustawa niniejsza „nie narusza nabytych i posiadanych uprzednio praw rybołówstwa. znosi natomiast rybołówstwo dowolne, nie ugruntowane na prawnie nabytych tytułach własności. tak zwane rybołówstwo dzikie“.

Po przemówieniu sprawozdawcy Izba odrzuca poprawkę p. Lasockiego i uchwała §. 1. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta: § 2. Na przestrzeniach wód, gdzie dotychczas cierpiano rybołówstwo dzikie, przyznaje się prawo rybołówstwa:

- a) na sztucznych zbiornikach i przekopach posiadaczom tychże budowli wodnych;
- b) na wodach naturalnych gminie i właścicielowi obszaru dworskiego wzdłuż posiadanych przez nich brzegów.

Za brzegi gminne uważać należy brzegi należące do gminy jako takiej, jakoteż brzegi, które tam posiadają poszczególni członkowie gminy.

Według tych postanowień będzie się także oceniać, komu służy prawo rybołówstwa na zbiornikach i przekopach świeżo powstających

P. Bobczyński wnosi następującą dostatecznie popartą poprawkę do §. 2. alinea b).

„Na wodach naturalnych gminie, członkom gminy i właścicielowi obszaru dworskiego wzdłuż posiadanych przez nich brzegów“.

(W następstwie tego opuścić następujący ustęp: „Za brzegi — Członkowie gminy“).

P. Lasocki wnosi następujące dostatecznie poparte poprawki do §. 2. ustępu 1. 2. i 3.

§. 2. W ustępie 1szym zamiast „gdzie dotychczas cierpiano“ umieścić „na których wykonywano“.

Ustęp 2. ma brzmieć: „Jako gminne pożytywać należy brzegi należące do gminy jako takiej, oraz będące własnością poszczególnych członków gminy“.

W ustępie 3im zamiast „tych“ ma stać „powyższych“.

Po przemówieniu sprawozdawcy, p. Bobczyński cofa swoją poprawkę, Izba zaś odrzuca powyższe poprawki p. Lasockiego i uchwała cały §. 2. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta: §. 3. Postanowienia te odnoszą się także do wód, stanowiących granice kraju, o ile do kraju należą.

P. Lasocki wnosi następującą poprawkę stylistyczną do §. 3., mianowicie po wyrazie „postanowienia“ zamieścić „niniejsze“ zamiast „te“.

Izba w głosowaniu odrzuca poprawkę p. Lasockiego i uchwała §. 3. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta: §. 4. Do ryb w myśl niniejszej ustawy liczy się i raki.

P. Lasocki wnosi do §. 4. następującą dostatecznie popartą poprawkę:

§. 4. ma brzmieć: „Postanowienia niniejszą ustawą objęte. zastosowaniami również być mają do raków“, lub też „Postanowienia (przepisy) o urządzeniu i wykonywaniu rybactwa odnoszą się zarówno do połowu ryb jakoteż i raków“.

P. Romanowicz wnosi w miejsce §. 4. następującą dostatecznie popartą poprawkę:

§. 4. „Postanowienia niniejszej ustawy odnoszą się także do połowu raków.

P. Lasocki cofa swoją poprawkę i przystępuje do poprawki p. Romanowicza.

Po przemówieniu sprawozdawcy Izba w głosowaniu uchwała §. 4. zgodnie z wnioskiem p. Romanowicza.

Sprawozdawca czyta: *II. O administracji rybactwa.* §. 5. Z wejściem w życie tej ustawy obejmuje kraj na rzecz osób uprawnionych administrację rybactwa na wodach naturalnych bieżących, oraz na tych przekopach, które z niemi są połączone.

Administrację tę sprawuje Wydział krajowy z pomocą inspektorów rybactwa i innych swoich organów.

P. Lasocki wnosi do §. 5. następującą dostatecznie popartą poprawkę:

Ustęp 2gi §. 5 ma brzmieć: „Administrację powyższą wykonywać będzie Wydział krajowy za pośrednictwem inspektorów rybactwa oraz innych podwładnych Mu organów“.

P. Bobczyński wnosi również poprawkę do powyższego paragrafu, której jednak Izba nie popiera.

Po przemówieniu sprawozdawcy Izba odrzuca poprawkę p. Lasockiego i uchwała §. 5. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta: §. 6. Posiadacz przekopu może żądać, ażeby przekop z pod administracji rybnej krajowej był wyłączony, a Wydział krajowy uwzględni jego żądanie, jeżeli przekop służy do celów prywatnego gospodarstwa rybnego i jeżeli gospodarstwo rybne kraju nie dozna przez to straty niepowetowanej.

Gdyby po ogłoszeniu niniejszej ustawy chciano urządzać nowe przekopy odprowadzające wodę administracji rybnej kraju podległą, to w każdym poszczególnym przypadku postanowić należy, czy nowy przekop nie ma być wyłączonym z pod administracji krajowej.

P. Lasocki wnosi do §. 6. następujące dostatecznie poparte poprawki:

§. 6. Ustęp 1szy zamiast „administracji rybnej“ ma stać „administracji krajowego rybactwa“ w ostatnim zaś wierszu ma stać „nie dozna uszczerbku“ (lub „rzeczywistej straty“).

Ustęp 2gi zamiast „urządzać“ i t. d. ma być „otwierać nowe przekopy odprowadzające wodę z przestrzeni (z dorzecza), nad którą rozciąga się nadzór administracji krajowego rybactwa“ lub „poruczonej nadzorowi administracji“.

Po przemówieniu sprawozdawcy Izba odrzuca powyższe poprawki p. Lasockiego i uchwała §. 6. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta: §. 7. Wody każdego dorzecza, które administracji krajowej w myśl §. 5. podlegają, należy rozłożyć na rewiry rybackie według zasad gospodarstwa rybnego.

Każdy rewir rybacki ma być wydzierżawiony przez publiczną licytację, tak, ażeby miał jednego tylko dzierżawcę, odpowiedzialnego za prowadzenie tam gospodarstwa rybnego według prawideł, które przepisze Wydział krajowy ze względu na hodowlę cennych gatunków ryb odnośnej krainy rybnej.

Ustanowieniu i wydzierżawieniu rewirów nie może przeszkadzać okoliczność, że rybołówstwo na wodzie, która ma być wciągnięta do rewiru, jest wydzierżawionem w chwili ustanowienia rewiru. (§. 13).

P. Lasocki wnosi do §. 7. poprawkę, której jednak Izba nie popiera.

Po przemówieniu sprawozdawcy, który przyjmuje z wniosku p. Lasockiego poprawienie wyrazu „tam“ w ustępie 2. wierszu 3. na „tamże“, Izba uchwała §. 7. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta: §. 8. Przy zatwierdzeniu aktu licytacji Wydział krajowy pomija oferty osób niezdatnych do prowadzenia gospodarstwa rybnego, a pomiędzy zdatnymi oferentami uwzględnia przede wszystkim tego, który ma prawo rybołówstwa w odnośnym rewirze.

Jeżeli w licytowaniu wzięło udział kilku uprawnionych w tymże rewirze, należy się pierwszeństwo temu, który najwyższą uczynił ofertę, a przy równych ofertach temu, którego prawo rybołówstwa największą ma wartość.

Towarzystwa zawiązane dla przedsiębiorstw dzierżawienia rybołówstwa przedstawić mają Wydziałowi krajowemu jednego z członków swoich, zdatnego do prowadzenia gospodarstwa rybnego.

Za czynności gospodarcze w rewirze odpowiada tak on osobiście jak i całe Towarzystwo. Gminy jako takie nie mogą brać w dzierżawę rybołówstwa.

P. Lasocki wnosi do §. 8. następującą, dostatecznie popartą poprawkę:

§. 8. Ustęp 1szy wiersz drugi zamiast „rybnego“ ma być „rybiego“ a to we wszystkich odnośnych do tego gospodarstwa pozycjach.

Ustęp 2gi wiersz 3ci zamiast „uczynił“ ma być „przedłożył“.

Ustęp 2gi wiersz 3ci zamiast „ma wartość“, „przedstawia wartość“.

P. Romanowicz wnosi (dostatecznie poparty) do §. 8. ustęp 1szy w 3eim wierszu po wyrazie „oferentami“ następujący dodatek: „którzy równie wysokie wniosli oferty“.

P. Jaworski wnosi (również dostatecznie popartą) poprawkę stylistyczną do §. 8. mianowicie w 1szym wierszu zamiast „pomija“ ma być „winien pominąć“, zaś w 3eim wierszu zamiast „uwzględnia“ ma być „winien uwzględnić“.

Przemawia p. Chrzanowski.

P. Merunowicz wnosi opuszczenie całego ustępu ostatniego §. 8. od słowa Gminy do rybołówstwa.

Po przemówieniu sprawozdawcy Izba uchwała §. 8. zgodnie z wnioskiem komisji i poprawką p. Romanowicza, a odrzuca poprawki pp. Lasockiego, Jaworskiego i Merunowicza.

Sprawozdawca czyta: §. 9. Wydział krajowy w ogłoszeniu licytacji podaje warunki dzierżawy i przepisy gospodarcze, do których dzierżawca zastosować się winien. Przy ustanowieniu czasu trwania dzierżawy przestrzegać należy zasady, że czas ten, o ile na to pozwalają stosunki i okoliczności miejscowe, obejmować powinien dłuższy szereg lat.

P. Romanowicz proponuje zamiast wyrazów „dłuższy szereg lat“ w ostatnim ustępie §. 9. oznaczenie pewnej stałej liczby lat.

Po wyjaśnieniu sprawozdawcy Izba uchwała §. 9. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta: §. 10. Wydział krajowy zbiera czynsze dzierżawne i rozdziela je w myśl §. 13. między uprawnionych.

P. Lasocki wnosi poprawienie wyrazu „zbiera“ na „pobiera“.

Poprawkę tę Izba popiera.

Po przemówieniu sprawozdawcy Izba uchwała §. 10 zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta: §. 11. Do pokrycia kosztów uporządkowania rybactwa, dalej kosztów administracji nadzoru gospodarstwa rybnego sprawowanego przez Wydział krajowy, służy fundusz krajowy rybacki. Fundusz ten, którym zawiaduje Wydział krajowy, wytwarza się:

- a) z grzywien za przekroczenie ustawy o ochronie rybactwa;
- b) z kwot uzyskanych ze sprzedaży zabranych ryb i przyrządów rybackich;
- c) z opłat za karty rybackie.

Gdyby zasoby tego funduszu nie wystarczyły na zupełne pokrycie rocznych kosztów zarządu, wówczas Wydział krajowy wyznaczy kwotę, jaką na pokrycie niedoboru w danym roku administracyjnym użyć należy z czynszów dzierżawnych za rewiry rybackie.

Tak ustanowioną kwotę rozłoży Wydział krajowy na uprawnionych do rybołówstwa w stosunku wysokości ich udziałów w dochodach z rybołówstwa i potrąci ją z czynszu wypłacić się mającego uprawnionym w myśl §. 13.

P. Lasocki wnosi poprawkę stylistyczną do §. 11., której jednak Izba nie popiera, i uchwała §. 11. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta: §. 12. Wydział krajowy wydaje instrukcje i pouczenia w interesie administracji rybactwa, poruczonej mu § 5. niniejszej ustawy, on też zastępuje interesa krajowego rybactwa tej ustawie podległego przed sądem i innymi władzami.

P. Lasocki wnosi poprawkę do §. 12., której jednak Izba nie popiera i uchwała §. 12. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta: *III. O szczególnych stosunkach prawnych dotyczących się rybołówstwa.*

§. 13. Czysty dochód z dzierżawy rybołówstwa w poszczególnych rewirach przypada tym, którzy w danym rewirze posiadają prawo rybołówstwa, a względnie tym, którym oni prawo swe wdzierżawili lub innym tytułem odstąpili.

Jeżeli co do jego podziału uczestnicy między sobą pogodzić się nie mogą, to na żądanie

Wydziału krajowego, zastępującego dzierżawcę, lub na żądanie jednego z uprawnionych, c. k. Starostwo, w którego obrębie leży rewir, starać się ma doprowadzić strony do ugody.

Jeżeli rewir rozciąga się na kilka powiatów, to c. k. Namiestnictwo wyznaczy, które c. k. Starostwo powołaniem będzie do spełnienia tego zadania.

Nie dojdzie do skutku ugoda, wówczas Wydział krajowy czynsz dzierżawny w sporze będący składa w miarę jak zapada i jak go od dzierżawców odbiera, aż do czasu rozstrzygnięcia sporu, do Sądu powiatowego względnie delegowanego miejskiego, który się znajduje w miejscu siedziby c. k. Starostwa wyżej wymienionego.

Sąd po wysłuchaniu stron określi pytania, które przed wydaniem złożonych pieniędzy rozstrzygnięte być muszą, oznaczy strony, które w przeprowadzić się mającym sporze jako powód wystąpić mają i zakreśli termin do wniesienia skargi. Zaniedbanie tego terminu pociąga ten skutek za sobą, że strona opieszala nie może przeszkodzić wydaniu spornej kwoty stronie przeciwnej. — Przy wydaniu tego orzeczenia oraz przy rozstrzygnięciu wytoczonych sporów, choćby one nie podlegały postępowaniu w sprawach drobnostkowych w myśl ustawy z dnia 27. Kwietnia 1873. (Nr. 66. D. u. p.), sędzia związany nie jest ustawowemi prawidłami dowodowemi, lecz rozstrzyga według swojego wolnego przekonania, nabytego przez sumienne zbadanie przedłożonych środków dowodowych.

P. Lasocki wnosi opuszczenie w ustępie 1szym słów od „względnie“ do odstąpili i opuszczenie dalszych ustępów tego paragrafu. Izba nie popiera powyższych wniosków p. Lasockiego i po przemówieniu sprawozdawcy uchwała cały §. 13. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta: §. 14. Gdyby z powodu zniesienia rybołówstwa dzikiego rybacy zawodowi doznać mieli uszczerbku w zarobku, jaki mają z łowienia ryb, mogą żądać słusznego wynagrodzenia z dochodów rybackich (§. 13) od tych, którzy na zasadzie § 2. niniejszej ustawy prawo rybołówstwa uzyskali.

Roszczenia o wynagrodzenie to zgłosić należy do właściwego c. k. Starostwa w przeciągu pół roku od chwili, w której ustawa niniejsza wejdzie w życie.

Później wniesione zgłoszenia nie będą uwzględniane.

C. k. Starostwo orzeka o tych roszczeniach po wysłuchaniu stron i przyzwanych do rozprawy biegłych.

Przez rybaków zawodowych rozumieć należy takich, którzy się z tego zarobku utrzymują i przynajmniej od początku r. 1884. opłacają podatek od tego zarobkowania.

P. Wasilewski wnosi dostatecznie popartą do ustępu 2go w drugim wierszu poprawkę, mianowicie zamiast pół roku, ma być roku.

Po przemówieniu sprawozdawcy, który przyjmuje tę poprawkę, Izba uchwała §. 14. zgodnie z wnioskiem komisji i poprawką p. Wasilewskiego.

Sprawozdawca czyta: §. 15. W wykonywaniu rybaetwa wolno jest tak rybakom jak i ich pomocnikom wstępować na cudze grunta nadbrzeżne i przytwierdzać do nich narzędzia łoweze, byleby przy tem zachowali wszelkie ostrożności w celu uniknięcia możliwego uszkodzenia i wynagrodzili wyrządzoną szkodę. Pozwolenie to ustawowe nie tyczy się jednak tych gruntów, które jako przynależność budynków mieszkalnych, gospodarczych, fabrycznych lub innych razem z temi budynkami są ogrodzone, jak również takich gruntów, które dla obcych w ogóle przez mur, kraty, lub inne stałe przyrządy są zamknięte.

P. Lasocki wnosi do §. 15. poprawki stylistyczne, których jednak Izba nie popiera i uchwała §. 15. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta: §. 16. Podczas opadania wody przy wylewach może dzierżawca rewiru łowić ryby i po za granicami swej wody w zbiorowiskach powstałych na gruntach cudzych wzdłuż jego wody, winien jednak zachować należyte ostrożności w celu uniknięcia uszkodzeń i wynagrodzić wyrządzoną szkodę.

Ryby zaś pozostałe na gruncie po ustąpieniu wylewu może posiadacz gruntu w granicach

swej posiadłości zawłaszczyć, nie wolno mu jednak urządzić niczego, coby rybom powrót do łożyska wody wstrzymywało lub utrudniało.

Spory o wynagrodzenie szkód z §§. 15. i 16. wynikłe, rozstrzyga c. k. Starostwo.

P. Lasocki wnosi poprawkę do §. 16., której jednak Izba nie popiera i uchwała §. 16. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta: §. 17. C. k. Starostwo w orzeczeniach swoich, do których wydawania §§. 14., 15. i 16. jest powołane, oznaczy zarazem termin, w którym niezadowoleni z orzeczenia na drogę prawa udać się i o tem Starostwo zawiadomić mają. Termin ten nie może być krótszym od dni 30, licząc od dnia doręczenia orzeczenia c. k. Starostwa. Od orzeczenia c. k. Starostwa niema odwołania się do wyższej władzy administracyjnej.

Orzeczenie staje się prawomocnem, jeżeli czas wyznaczony do wniesienia skargi przed Sądem upłynął i skarga wniesioną nie została.

Do sporów wytoczonych przed Sądem stosuje się ostatni ustęp §. 13. niniejszej ustawy.

P. Lasocki wnosi poprawkę stylistyczną do §. 17., której Izba nie popiera i uchwała §. 17. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta: §. 18. Uprawniony do wykonywania rybołówstwa może każdego czasu na swoich wodach tępić wydry, czaple i inne zwierzęta rybożercze.

P. Wł. hr. Koziebrodzki wnosi przejście do porządku dziennego nad §. 18. projektu ustawy.

Przemawia p. hr. Artur Potocki i wnosi dodatek do §. 18., mianowicie po wyrazie rybożercze dodać „bez użycia broni palnej“.

P. Wł. hr. Koziebrodzki cofa swój pierwotny wniosek i przystępuje do poprawki p. hr. Artura Potockiego.

Po przemówieniu sprawozdawcy, który przyjmuje poprawkę p. hr. Artura Potockiego, Izba uchwała §. 18. zgodnie z wnioskiem komisji i dodatkiem p. hr. Artura Potockiego.

Sprawozdawca czyta: §. 19. Wszelkie podania, protokoły, załączniki, dokumenta i oświadczenia w sprawach o odszkodowanie roszczeń podniesionych na zasadzie §. 14., dalej w postępowaniu o utworzenie rewirów rybackich, są wolne od stempla, o ile z tych aktów nie czyni się innego użytku.

Nabycie prawa rybołówstwa wynikające z §. 2. niniejszej ustawy wolne jest od opłaty należności skarbowej.

P. Lasocki wnosi do §. 19. poprawkę której Izba nie popiera.

P. Romanowicz wnosi dodanie po wyrazie „skarbowej“ słów „od przeniesienia własności“.

Izba popiera ten dodatek.

Po wyjaśnieniu sprawozdawcy cofa p. Romanowicz swój wniosek i Izba uchwała §. 19. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta §. 20., tytuł i wstęp w brzmieniu następującem: §. 20. Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i skarbu.

Ustawa z dnia o urządzeniu i wykonywaniu rybactwa na wodach krajowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkim Księstwem Krakowskim, rozporządza na podstawie ustawy państwowej z dnia 25. Kwietnia 1885. L. 58. Dz. p. p. co następuje.

Izba uchwała §. 20. oraz tytuł i wstęp projektu ustawy zgodnie z wnioskiem komisji i przyjmuje na wniosek p. hr. Artura Potockiego cały projekt ustawy w trzecim czytaniu, w brzmieniu następującem:

U s t a w a

z dnia . . . o urządzeniu i wykonywaniu rybaictwa na wodach krajowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam na podstawie ustawy państwowej z dnia 25. Kwietnia 1885. L. 58. Dz. p. p. co następuje:

I. O prawie rybołówstwa.

§. 1.

Nabyte prawa rybołówstwa utrzymuje się. Rybołówstwo dzikie (§. 1. ust. p.) jest uchylone.

§. 2.

Na przestrzeniach wód, gdzie dotychczas cierpiano rybołówstwo dzikie, przyznaje się prawo rybołówstwa:

- a) na sztucznych zbiornikach i przekopach posiadaczom tychże budowli wodnych;
- b) na wodach naturalnych gminie i właścicielowi obszaru dworskiego wzdłuż posiadanych przez nich brzegów.

Za brzegi gminne uważać należy brzegi należące do gminy jako takiej, jako też brzegi, które tam posiadają poszczególni członkowie gminny.

Według tych postanowień będzie się także oceniać, komu służy prawo rybołówstwa na zbiornikach i przekopach świeżo powstających.

§. 3.

Postanowienia te odnoszą się także do wód stanowiących granice kraju, o ile do kraju należą.

§. 4.

Postanowienia niniejszej ustawy odnoszą się także do połowu raków.

II. O administracyi rybaictwa.

§. 5.

Z wejściem w życie tej ustawy obejmuje kraj na rzecz osób uprawnionych administracyę rybaictwa na wodach naturalnych bieżących, oraz na tych przekopach, które z niemi są połączone.

Administracyę tę sprawuje Wydział krajowy z pomocą inspektorów rybaictwa i innych swoich organów.

§. 6.

Posiadacz przekopu może żądać, ażeby przekop z pod administracyi rybnej krajowej był wyłączony, a Wydział kra-

jowy uwzględni jego żądanie, jeżeli przekop służy do celów prywatnego gospodarstwa rybnego i jeżeli gospodarstwo rybne kraju nie dozna przez to straty niepowetowanej.

Gdyby po ogłoszeniu niniejszej ustawy chciano urządzać nowe przekopy odprowadzające wodę administracji rybnej kraju podległą, to w każdym poszczególnym przypadku postanowić należy, czy nowy przekop nie ma być wyłączonym z pod administracji krajowej.

§. 7.

Wody każdego dorzecza, które administracji krajowej w myśl §. 5. podlegają, należy rozłożyć na rewiry rybackie według zasad gospodarstwa rybnego.

Każdy rewir rybacki ma być wydzierzawiony przez publiczną licytację tak, ażeby miał jednego tylko dzierżawcę, odpowiedzialnego za prowadzenie także gospodarstwa rybnego według prawideł, które przepisze Wydział krajowy ze względu na hodowlę cennych gatunków ryb odnośnej krainy rybnej.

Ustanowieniu i wydzierzawieniu rewirów nie może przeszkadzać okoliczność, że rybołówstwo na wodzie, która ma być wciągnięta do rewiru, jest wydzierzawionem w chwili ustanowienia rewiru (§. 13).

§. 8.

Przy zatwierdzeniu aktu licytacji Wydział krajowy pomija oferty osób niezdatnych do prowadzenia gospodarstwa rybnego, a pomiędzy zdatnymi oferentami, którzy równie wysokie wniosli oferty, uwzględnia przedewszystkiem tego, który ma prawo rybołówstwa w odnośnym rewirze.

Jeżeli w licytowaniu wzięło udział kilku uprawnionych w tymże rewirze, należy się pierwszeństwo temu, który najwyższą uczynił ofertę, a przy równych ofertach temu, którego prawo rybołówstwa największą ma wartość.

Towarzystwa zawiązane dla przedsiębiorstw dzierżawienia rybołówstwa przedstawić mają Wydziałowi krajowemu jednego z członków swoich, zdatnego do prowadzenia gospodarstwa rybnego.

Za czynności gospodarcze w rewirze odpowiada tak on osobiście jak i całe Towarzystwo.

Gminy jako takie nie mogą brać w dzierżawę rybołówstwa.

§. 9.

Wydział krajowy w ogłoszeniu licytacji podaje warunki dzierżawy i prawidła gospodarcze, do których dzierżawca zobowiązać się winien. Przy ustanowieniu czasu trwania dzierżawy przestrzegać należy zasady, że czas ten, o ile na to pozwalają stosunki i okoliczności miejscowe, obejmować powinien dłuższy szereg lat.

§. 10.

Wydział krajowy zbiera czynsze dzierżawne i rozdziela je w myśl §. 13. między uprawnionych.

§. 11.

Do pokrycia kosztów uporządkowania rybackiego, dalej kosztów administracji i nadzoru gospodarstwa rybnego sprawowanego przez Wydział krajowy, służy fundusz krajowy rybacki. Fundusz ten, którym zawiaduje Wydział krajowy, wytwarza się:

- a) z grzywien za przekroczenie ustawy o ochronie rybackiego;
- b) z kwot uzyskanych ze sprzedaży zabranych ryb i przyrządów rybackich,
- c) z opłat za karty rybackie.

Gdyby zasoby tego funduszu nie wystarczyły na zupełne pokrycie rocznych kosztów zarządu, wówczas Wydział krajowy wyznaczy kwotę, jakiej na pokrycie niedoboru w danym roku administracyjnym użyć należy z czynszów dzierżawnych za rewiry rybackie.

Tak ustanowioną kwotę rozłoży Wydział krajowy na uprawnionych do rybołówstwa w stosunku wysokości ich udziałów w dochodach z rybołówstwa i potrąci ją z czynszu wypłacić się mającego uprawnionym w myśl §. 13.

§. 12.

Wydział krajowy wydaje instrukcje i pouczenia w interesie administracji rybackiego, poruczonej mu §. 5. niniejszej ustawy, on też zastępuje interesa krajowego rybackiego tej ustawie podległego przed Sądem i innymi władzami.

III. O szczególnych stosunkach prawnych tyjących się rybołówstwa.

§. 13.

Czysty dochód z dzierżawy rybołówstwa w poszczególnych rewirach przypada tym, którzy w danym rewirze posiadają prawo rybołówstwa, a względnie tym, którym oni prawo swe wydzierżawili, lub innym tytułem odstąpili.

Jeżeli co do jego podziału uczestnicy między sobą pogodzić się nie mogą, to na żądanie Wydziału krajowego, zastępującego dzierżawcę, lub na żądanie jednego z uprawnionych c. k. Starostwo, w którego obrębie leży rewir, starać się ma doprowadzić strony do ugody.

Jeżeli rewir rozciąga się na kilka powiatów, to c. k. Namiestnictwo wyznaczy, które c. k. Starostwo powołaniem będzie do spełnienia tego zadania.

Nie dojdzie do skutku ugoda, wówczas Wydział krajowy czynsz dzierżawny w sporze będący składa w miarę jak zapada i jak go od dzierżawców odbiera, aż do czasu rozstrzygnięcia

sporu. do Sądu powiatowego względnie delegowanego miejskiego, który się znajduje w miejscu siedziby c. k. Starostwa wyżej wymienionego

Sąd po wysłuchaniu stron określi pytania, które przed wydaniem złożonych pieniędzy rozstrzygnięte być muszą, oznaczy strony, które w przeprowadzić się mającym sporze jako powód wystąpić mają i zakreśli termin do wniesienia skargi. Zaniedbanie tego terminu pociąga ten skutek za sobą, że strona opieszala nie może przeszkodzić wydaniu spornej kwoty stronie przeciwnej. Przy wydaniu tego orzeczenia oraz przy rozstrzygnięciu wytoczonych sporów choćby one nie podlegały postępowaniu w sprawach drobnostkowych w myśl ustawy z d. 27. kwietnia 1873. (Nr. 66. Dz. u. p.), sędzia związany nie jest ustawowemi i prawidłami dowodowemi, lecz rozstrzyga według swojego wolnego przekonania nabytego przez sumienne zbadanie przedłożonych środków dowodowych.

§. 14.

Gdyby z powodu zniszczenia rybołówstwa dzikiego rybacy zawodowi doznać mieli uszczerbku w zarobku, jaki mają z łowienia ryb, mogą żądać słusznego wynagrodzenia z dochodów rybackich (§. 13.) od tych, którzy na zasadzie §. 2. niniejszej ustawy prawo rybołówstwa nzykali.

Roszczenia o wynagrodzenie to zgłosić należy do właściwego c. k. Starostwa w przeciągu roku od chwili, w której ustawa niniejsza wejdzie w życie.

Później wniesione zgłoszenia nie będą uwzględniane.

C. k. Starostwo orzeka o tych roszczeniach po wysłuchaniu stron i przyzwanych do rozprawy biegłych.

Przez rybaków zawodowych rozumieć należy takich, którzy się z tego zarobku utrzymują i przynajmniej od początku r. 1884. opłacają podatek od tego zarobkowania.

§. 15.

W wykonaniu rybactwa wolno jest tak rybakom jak pomocnikom ich wstępować na cudze grunta nadbrzeżne i przytwierdzać do nich narzędzia łowcze, byleby przy tem zachowali wszelkie ostrożności w celu uniknięcia możliwego uszkodzenia i wynagrodzili wyrządzoną szkodę. Pozwolenie to ustawowe nie tyczy się jednak tych gruntów, które jako przynależność budynków mieszkalnych, gospodarczych, fabrycznych, lub innych razem z temi budynkami są ogrodzone, jak również takich gruntów, które dla obcych w ogóle przez mur, kraty, lub inne stałe przyrządy są zamknięte.

§. 16.

Podczas opadania wody przy wylewach może dzierzawca rewiru łowić ryby i po za granicami swej wody w zbiorowiskach powstałych na gruntach cudzych wzdłuż jego wody, winien je-

dnak zachować należyte ostrożności w celu uniknięcia uszkodzeń i wynagrodzić wyrządzoną szkodę.

Ryby zaś pozostałe na gruncie po ustąpieniu wylewu może posiadacz gruntu w granicach swej posiadłości zawłaszczyć, nie wolno mu jednak urządzać niczego, co by rybom powrót do łożyska wody wstrzymywało lub utrudniało.

Spory o wynagrodzenie szkód z §§. 15. i 16. wynikłe rozstrzyga c. k. Starostwo.

§. 17.

C. k. Starostwo w orzeczeniach swoich, do których wydawania §§. 14. 15. i 16. jest powołane, oznaczy zarazem termin, w którym niezadowoleni z orzeczenia na drogę prawa udać się i o tem Starostwo zawiadomić mają. Termin ten nie może być krótszym od dni 30, licząc od dnia doręczenia orzeczenia c. k. Starostwa. Od orzeczenia c. k. Starostwa niema odwołania się do wyższej władzy administracyjnej.

Orzeczenie staje się prawomocnem, jeżeli czas wyznaczony do wniesienia skargi przed Sąd nłynął i skarga wniesioną nie została.

Do sporów wytoczonych przed Sąd stosuje się ostatni ustęp §. 13. niniejszej ustawy.

§. 18.

Uprawniony do wykonywania rybołówstwa może każdego czasu na swoich wodach tępić wydry, czaple i inne zwierzęta rybożercze, bez użycia broni palnej.

§. 19.

Wszelkie podania, protokoły, załączniki, dokumenta i oświadczenia w sprawach o odszkodowanie roszczeń podniesionych na zasadzie §. 14., dalej w postępowaniu o utworzenie rewirów rybackich, są wolne od stempla, o ile z tych aktów nie czyni się innego użytku.

Nabycie prawa rybołówstwa wynikające z §. 2. niniejszej ustawy wolne jest od opłaty należności skarbowej.

§. 20.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i skarbu.

Marszałek otwiera ogólną rozprawę nad projektem ustawy o ochronie rybactwa na wodach krajowych.

P. Lasocki wnosi odesłanie całego projektu ustawy do komisji rybackiej do poczynienia odpowiednich zmian.

Izba odrzuca wniosek p. Lasockiego i przystępuje do rozpraw szczegółowych.

Sprawozdawca podnosi, że ostatni ustęp §. 1. zmienionym zostaje stosownie do brzmienia §. 4 uchwalonego projektu ustawy o urządzeniu i wykonywaniu rybactwa na wodach krajowych, i czyta: §. 1 Nikomu nie wolno łowić ryb, kto nie ma imiennej rocznej karty rybackiej.

Ludzie, pracujący pod osobistym kierunkiem osoby wykazującej się kartą rybacką, kart osobnych nie potrzebują.

Postanowienia niniejszej ustawy odnoszą się także do połowu raków.

Przewodnictwo obejmuje zastępcę Marszałka krajowego.

P. Lasocki wnosi poprawkę do §. 1., której Izba nie popiera.

Przemawia p. ks. Sawa.

Po przemówieniu sprawozdawcy uchwała Izba §. 1. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta: §. 2. Karty rybackie wydaje c. k. Starostwo:

- a) specjalne, odnoszące się do pewnego gospodarstwa rybnego prywatnego lub do pewnego rewiru rybackiego, posiadaczom tychże gospodarstw i dzierżawcom rewirów oraz ich pomocnikom, bez opłaty;
- b) ogólne, odnoszące się do wód całego kraju, za opłatą 5 zł. w. a. Kto jednak za taką kartą ogólną ma łowić ryby w cudzem gospodarstwie lub rewirze, musi mieć nadto pisemne zezwolenie posiadacza odnośnego gospodarstwa lub dzierżawcy rewiru.

Izba uchwała §. 2. zgodnie z wnioskiem komisji bez rozprawy.

Sprawozdawca czyta: §. 3. Przybory rybackie, zastawione do połowu ryb pod nieobecność rybaka, mają być zaopatrzone znakiem podanym do wiadomości obszarowi a względnie gminie nadbrzeżnej, po którym można poznać, do kogo należą.

P. Lasocki wnosi dodanie w 3cim wierszu po słowie „obszarowi“ wyrazu „dworskiem“.

Sprawozdawca przyjmuje dodatek p. Lasockiego.

Izba uchwała §. 3. zgodnie z wnioskiem komisji i z dodatkiem p. Lasockiego.

Sprawozdawca czyta: §. 4. Co się tyczy wód podlegających administracyi kraju, c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym postanowi i ogłosi:

- a) jakich ryb nie wolno na wodach tych poniżej pewnej miary i w jakim czasie łowić i sprzedawać,
- b) jakich sposobów, środków lub przyrządów nie wolno na wodach tych celem łowienia ryb używać.

P. Lasocki wnosi poprawkę stylistyczną, której Izba nie popiera i uchwała §. 4. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta: §. 5. Sprzedający ryby złowione w gospodarstwach prywatnych poniżej oznaczonej w ten sposób miary i w niewłaściwym czasie mają się zaopatrzyć w certyfikat pochodzenia ryb, ważny na dwa tygodnie od dnia wystawienia.

Izba uchwała §. 5. zgodnie z wnioskiem komisji bez rozprawy.

Sprawozdawca czyta: §. 6 Dla wód, które sięgają poza obręb terytoryalny podległy niniejszej ustawie, a tem samem wskazują potrzebę zgodnego porozumienia z sąsiednimi krajami i państwami, wyda c. k. Minister rolnictwa zakazy wspomniane w §. 4.

P. Romanowicz wnosi dostatecznie popartą poprawkę stylistyczną, mianowicie w 2gim wierszu, zamiast słów „wskazują potrzebę“ umieścić wyraz „wymagają“.

Po przemówieniu sprawozdawcy Izba uchwała §. 6. zgodnie z wnioskiem komisji a uchyla poprawkę p. Romanowicza.

Sprawozdawca czyta: § 7. C. k. Starostwa zarządzą co należy, ażeby przy użytkowaniu wód, które według nstaw regulujących prawo wodne nie wymaga pozwolenia władzy, zapobiedz o ile możności szkodom w rybactwie.

Zarządzenia te poczynione będą z nrzędu przy wydaniu przepisów policyjnych, przewidzianych w wyż wspomnianych ustawach o powszechnem uregulowaniu wykonywania takich użytków wodnych; w każdym innym zaś wypadku na żądanie uprawnionego do rybołówstwa, przyczem należy baczyć szczególnie na uchylenie szkodliwych niepokojeń tarlisk i przepustów.

P. Lasocki zrzeka się stawiania dalszych poprawek i wniosków.

Izba uchwała §. 7. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta: §. 8. W razie urządzenia zakładów przemysłowych lub innych, które wymagają użytkowania wody, a do których według ustaw regulujących prawo wodne, tudzież obowiązujących ustaw przemysłowych i innych potrzeba pozwolenia władzy, należy do rozpraw odnośnych zawsze wzywać także uprawnionych do rybołówstwa, o ile są w tem interesowani, i uwzględniać uzasadnione ich zarzuty. Do zarzutów, których nie mogą wnieść uprawnieni do rybactwa, w myśl §. 19. ustawy wodnej z 30. Maja 1869 (Nr. 93, Dz. u. p.) przeciw wykonywaniu innych praw użytkowania wody, nie należą zarzuty takie, które zmierzają do powstrzymania zanieczyszczania wód rybnych, urządzenia przepławek i jaseł, dalej do spuszczenia przekopów w sposób dla rybactwa ile możności nieszkodliwy, jeżeli tylko zarzuty te bez znacznego utrudnienia innego użytkowania wody uwzględnione być mogą.

P. Romanowicz wuosi przyjęcie en bloc reszty paragrafów projektu ustawy, mianowicie od §. 8. do 23. włącznie.

Izba uchwała głosowanie en bloc nad powyższymi paragrafami i przyjmuje §§. 8 do włącznie 23. oraz tytuł i wstęp w drugim czytaniu w brzmieniu następującem:

§. 8.

W razie urządzenia zakładów przemysłowych lub innych, które wymagają użytkowania wody, a do których według ustaw regulujących prawo wodne, tudzież obowiązujących ustaw przemysłowych i innych potrzeba pozwolenia władzy, należy do rozpraw odnośnych zawsze wzywać także uprawnionych do rybołówstwa, o ile są w tem interesowani, i uwzględniać uzasadnione ich zarzuty. Do zarzutów, których nie mogą wnieść uprawnieni do rybactwa, w myśl §. 19. ustawy wodnej z 30. Maja 1869. (Nr. 93. Dz. u. p.) przeciw wykonywaniu innych praw użytkowania wody, nie należą zarzuty takie, które zmierzają do powstrzymania zanieczyszczania wód rybnych, urządzenia przepławek i jaseł, dalej do spuszczenia przekopów w sposób dla rybactwa ile możności nieszkodliwy, jeżeli tylko zarzuty te bez znacznego utrudnienia innego użytkowania wody uwzględnione być mogą.

§. 9.

Przy zakładaniu nowych jazów, śluz, tam, lub innych budowli w miejscach gdzie ryby mają wolny przepływ, na koszt właściciela tych budowli należy urządzić i utrzymywać przepusty dla ryb.

Władza udzielająca pozwolenie na takie budowle, oznaczy w porozumieniu z Wydziałem krajowym sposób, w jaki przepusty wykonane być mają i położy to za warunek koncesyi.

Przy budowlach wodnych już istniejących, które wstrzymują lub utrudniają przepływ ryb, uprawnieni do rybołówstwa żądać mogą, aby urządzone zostały na ich koszt przepusty.

§. 10.

Przy urządzeniu spławów drzewa w stanie niewiązanym Władza polityczna w porozumieniu z Wydziałem krajowym przepisze warunki wskazane dla usunięcia szkodliwych dla rybactwa skutków takiego spławiania drzewa.

§. 11.

Do urządzenia przepustów dla podniesienia rybactwa w większych dorzeczach wolno jest za zupełnem wynagrodzeniem użyć cudzego gruntu.

Wywłaszczenie następuje według przepisów ustawy wodnej.

§. 12.

Nie wolno zanieczyszczać wód rybnych w sposób rybotnie szkodliwy. Szczegóły tego zakazu określi c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym drogą rozporządzenia.

§. 13.

Przy udzielaniu pozwolenia na przedsiębiorstwa przemysłowe lub rolnicze Władza przepisze na koszt właściciela urządzenie ścieków lub zsyków, które są potrzebne dla umniejszenia szkody, z koniecznego zanieczyszczenia wód dla rybactwa wynikającej. Przy istniejących już zakładach i przedsiębiorstwach, uprawniony do rybołówstwa żądać może, aby na jego koszt wykonano urządzenia usuwające lub zmniejszające szkodliwe dla ryb zanieczyszczenie wód, o ile to bez znacznego uszczerbku przedsiębiorstwa nastąpić może.

§. 14.

Jeżeli właściciel przekopu nie wyłączonego z systemu rewirów rybnych, zamierza z niego spuścić wodę i osuszyć koryto, obowiązany jest zawiadomić o tem uprawnionego do rybołówstwa najmniej 24 godzin naprzód. lub równocześnie ze spuszczeniem wody, gdyby zachodziło niebezpieczeństwo zwłoki.

§. 15.

Przełożeni gmin i obszarów dworskich, c. k. żandarmerya i organa policyi wodnej i targowej, obowiązani są czuwać nad przepisami tej ustawy i rozporządzeń na jej podstawie wydać się mających i dostrzeżone przekroczenia podawać do wiadomości władz właściwych.

§. 16.

Posiadaczom prawa rybołówstwa wolno jest swoim organom straży, które dla ochrony innych interesów, mianowicie dla ochrony kultury połowej lub leśnej włącznie z polowaniem już ustanowili, powierzać także nadzorowanie i ochronę rybactwa i w tym celu zarządzić odebranie od nich przysięgi przez c. k. Starostwo według roty ustanowionej przez c. k. Namiestnictwo.

Posiadacze gospodarstw rybnych prywatnych, dzierżawcy rewirów rybnych i Wydział krajowy prowadzący administrację rybactwa, mogą wyłącznie dla rybactwa ustanowić zaprzysiężone organa straży, byleby organa te posiadały warunki przepisane dla straży połowej.

Do ustanowionych w ten sposób organów nadzoru i ochrony rybactwa stosują się przepisy obowiązujące w ogóle co do straży połowej, a co do ich urzędowego stanowiska przepisy ustawy państwowej z dnia 16. Czerwca 1872. (Nr. 84. D. p. p.)

§. 17.

Organom do bezpośredniego nadzoru rybactwa w myśl §§. 15. i 16. powołanym, służy w szczególności prawo i obowiązek:

- a) nadzorować rybne wody swojego okręgu służbowego, tarliska, zamknięcia przekopów i przepusty, jazy, śluzy, tamy, komory na koła wodne (bortnice, izbice, baszty), o ile te urządzenia dotyczą rybactwa;
- b) rewidować tratwy, galary, łodzie rybackie, sadze i skrzynie ryb i przybory rybackie;
- c) konfiskować ryby i przybory rybackie jako też aresztować w myśl ustawy z dnia 16. Czerwca 1872. (Nr. 84. D. p. p.);
- d) żądać okazania karty rybackiej w myśl §. 1 i 2. i certyfikatu w myśl §. 5.

§. 18.

Przekroczenia tej ustawy i wydanych na jej mocy przepisów, o ile nie podpadają ustawie karnej, będą władze polityczne karały:

- a) odebraniem karty rybackiej czasowem, a w razie powtarzania przekroczeń stałem;
- b) grzywną od 5—100 zł. w. a., która to grzywna w razie ponownego przekroczenia jak i wówczas, jeżeli zarybienie znaczną wyrządzono szkodę, może być podwyższoną do 200 zł. w. a. Gdy uznany za winnego nie jest w stanie grzywny uiścić, to należy ją zamienić na karę aresztu, a w takim razie 5 zł. w. a. liczy się za jeden dzień aresztu;

e) w razie przekroczenia zakazów wydanych na mocy §§. 3, 4. i 5., należy zarazem orzec konfiskatę ryb wbrew przepisowi złowionych, oraz narzędzi rybackich bezprawnie użytych.

§. 19.

Grzywna oraz kwoty otrzymane ze sprzedaży zabranych przyborów rybackich i ryb, wpływają do krajowego funduszu rybackiego.

Zabrane przybory rybackie rodzajów niedozwolonych należy przed sprzedaniem uczynić niezdatnymi do dalszego użytku w formie zakazanej.

§. 20.

Do przeprowadzenia dochodzeń i do wydawania orzeczeń w sprawach przekroczenia tej ustawy powołane są polityczne Władze państwowe. Postępowanie określa rozporządzenie ministr. z dnia 5. Marca 1858. Nr. 34. Dz. u. p. Przeciw orzeczeniu karnemu służy zasądzonemu rekurs do c. k. Namiestnictwa, który w terminie nieodwlocznym dni 3 zgłosić należy u Władzy, która orzeczenie wydała.

Przeciw orzeczeniu c. k. Namiestnictwa, zatwierdzającemu lub łagodzącemu orzeczenie Władzy pierwszej instancji, nie ma dalszego rekursu.

§. 21.

Przekroczenie przedawnia, jeżeli w przeciągu 6 miesięcy od jego popełnienia nie zarządzone przeciw sprawie dochodzenia karnego.

§. 22.

Z wejściem w życie tej ustawy i rozporządzeń na jej podstawie wydać się mających, traci moc obowiązującą ustawa z dnia 19. Listopada 1882. Nr. 57. Dz. u. kr. z r. 1883. o niektórych środkach ku podniesieniu rybactwa i rozporządzenie c. k. Namiestnictwa z d. 28. Czerwca 1883. Nr. 58. Dz. u. kr.

§. 23.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, skarbu, rolnictwa i handlu.

U s t a w a

z dnia o ochronie rybactwa na wodach krajowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam co następuje:

Następnie na wniosek p. Chrzanowskiego przyjmuje Izba cały projekt ustawy w 3ciem czytaniu w brzmieniu następującem.

U s t a w a

z dnia o ochronie rybactwa na wodach krajowych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam co następuje:

§. 1.

Nikomiu nie wolno łowić ryb. kto nie ma imiennej rocznej karty rybackiej.

Ludzie, pracujący pod osobistym kierunkiem osoby wykazującej się kartą rybacką, kart osobnych nie potrzebują.

Postanowienia niniejszej ustawy odnoszą się także do połowu raków.

§. 2.

Karty rybackie wydaje c. k. Starostwo:

- a) specjalne, odnoszące się do pewnego gospodarstwa rybnego prywatnego lub do pewnego rewiru rybackiego, posiadaczom tychże gospodarstw i dzierżawcom rewirów oraz ich pomocnikom, bez opłaty;
- b) ogólne, odnoszące się do wód całego kraju, za opłatą 5 zł. w. a. Kto jednak za taką kartą ogólną ma łowić ryby w cudzem gospodarstwie lub rewirze, musi mieć nadto pisemne zezwolenie posiadacza odnośnego gospodarstwa lub dzierżawcy rewiru.

§. 3.

Przybory rybackie, zastawione do połowu ryb pod nieobecność rybaka, mają być zaopatrzone znakiem podanym do wiadomości obszarowi dworskiemu, a względnie gminie nadbrzeżnej, po którym można poznać, do kogo należą

§. 4.

Co się tyczy wód podlegających administracyi kraju, c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym postanowi i ogłosi:

- a) jakich ryb nie wolno na wodach tych poniżej pewnej miary i w jakim czasie łowić i sprzedawać;
- b) jakich sposobów, środków lub przyrządów nie wolno na wodach tych celem łowienia ryb używać.

§. 5.

Sprzedający ryby, złowione w gospodarstwach prywatnych poniżej oznaczonej w ten sposób miary i w niewłaściwym czasie, mają się zaopatrzyć w certyfikat pochodzenia ryb, ważny na dwa tygodnie od dnia wystawienia.

§. 6.

Dla wód, które sięgają poza obręb terytorjalny podległy niniejszej ustawie, a tem samem wskazują potrzebę zgodnego porozumienia z sąsiednimi krajami i państwami, wyda c. k. Minister rolnictwa zakazy wspomniane w §. 4

§. 7.

C. k. Starostwa zarządzają co należy ażeby przy użytkowaniu wód, które według ustaw regulujących prawo wodne nie wymaga pozwolenia władzy, zapobiedz o ile możliwości szkodom w rybactwie.

Zarządzenia te poczynione będą z urzędu przy wydaniu przepisów policyjnych, przewidzianych w wyż wspomnianych ustawach o powszechnem uregulowaniu wykonywania takich użytków wodnych; w każdym innym zaś wypadku na żądanie uprawnionego do rybołówstwa, przyczem należy baczyć szczególnie na uchylenie szkodliwych niepokojących tarlisk i przepustów.

§. 8.

W razie urządzenia zakładów przemysłowych lub innych, które wymagają użytkowania wody, a do których według ustaw regulujących prawo wodne, tudzież obowiązujących ustaw przemysłowych i innych potrzeba pozwolenia władzy, należy do rozpraw odnośnych zawsze wzywać także uprawnionych do rybołówstwa, o ile są w tem interesowani, i uwzględnić nzasadnione ich zarzuty. Do zarzutów, których nie mogą wnieść uprawnieni do rybołówstwa, w myśl §. 19. ustawy wodnej z 30. Maja 1869. (Nr. 93. Dz. u. p.) przeciw wykonywaniu innych praw użytkowania wody, nie należą zarzuty takie, które zmierzają do powstrzymania zanieczyszczenia wód rybnych, urządzenia przepławek i jaseł dalej do spuszczenia przekopów w sposób dla rybołówstwa o ile możności nieszkodliwy. jeżeli tylko zarzuty te bez znacznego utrudnienia innego użytkowania wody uwzględnione być mogą.

§. 9.

Przy zakładaniu nowych jazów, śluz, tam lub innych budowli w miejscach, gdzie ryby mają wolny przepływ, na koszt właściciela tych budowli należy urządzić i utrzymywać przepusty dla ryb.

Władza udzielająca pozwolenie na takie budowle, oznaczy w porozumieniu z Wydziałem krajowym sposób, w jaki przepusty wykonane być mają i położy to za warunek konceesyi.

Przy budowlach wodnych już istniejących, które wstrzymują lub utrudniają przepływ ryb, uprawnieni do rybołówstwa żądać mogą, aby urządzone zostały na ich koszt przepusty.

§. 10.

Przy urządzeniu splawów drzewa w stanie niewiązanym, Władza polityczna w porozumieniu z Wydziałem krajowym przepisze warunki wskazane dla usunięcia szkodliwych dla rybołówstwa skutków takiego splawiania drzewa.

§ 11.

Do urządzenia przepustów dla podniesienia rybołówstwa w większych dorzeczach wolno jest za zupełnem wynagrodzeniem użyć cudzego gruntu.

Wywłaszczenie następuje według przepisów ustawy wodnej.

§. 12.

Nie wolno zanieczyszczać wód rybnych w sposób rybołówstwu szkodliwy. Szczegóły tego zakazu określi c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym drogą rozporządzenia.

§. 13.

Przy udzielaniu pozwolenia na przedsiębiorstwa przemysłowe lub rolnicze, Władza przepisze na koszt właściciela urządzenie ścieków lub zsyków, które są potrzebne dla umniejszenia

szkody, z koniecznego zanieczyszczenia wód dla rybaictwa wynikającej. Przy istniejących już zakładach i przedsiębiorstwach, uprawniony do rybołówstwa żądać może, aby na jego koszt wykonano urządzenia usuwające lub zmniejszające szkodliwe dla ryb zanieczyszczenie wód, o ile to bez znacznego uszczerbku przedsiębiorstwa nastąpić może.

§. 14.

Jeżeli właściciel przekopu, nie wyłączonego z systemu rewirów rybnych, zamierza z niego spuścić wodę i osuszyć koryto, obowiązany jest zawiadomić o tem uprawnionego do rybołówstwa najmniej 24 godzin naprzód, lub równocześnie ze spuszczeniem wody, gdyby zachodziło niebezpieczeństwo zwłoki.

§. 15.

Przełożeni gmin i obszarów dworskich, c. k. żandarmerya i organa policji wodnej i targowej, obowiązani są czuwać nad przepisami tej ustawy i rozporządzeń na jej podstawie wydać się mających i dostrzeżone przekroczenia podawać do wiadomości władz właściwych.

§. 16.

Posiadaczom prawa rybołówstwa wolno jest swoim organom straży, które dla ochrony innych interesów, mianowicie dla ochrony kultury polowej lub leśnej włącznie z polowaniem jnż ustanowili, powierzać także nadzorowanie i ochronę rybaictwa, i w tym celu zarządzić odebranie od nich przysięgi przez c. k. Starostwo według roty ustanowionej przez c. k. Namiestnictwo.

Posiadacze gospodarstw rybnych prywatnych, dzierżawcy rewirów rybnych i Wydział krajowy, prowadzący administrację rybaictwa, mogą wyłącznie dla rybaictwa ustanowić zaprzysiężone organa straży, byleby organa te posiadały warunki przepisane dla straży polowej.

Do ustanowionych w ten sposób organów nadzoru i ochrony rybaictwa stosują się przepisy obowiązujące w ogóle co do straży polowej, a co do ich urzędowego stanowiska, przepisy ustawy państwowej z dnia 16. Czerwca 1872. (Nr. 84. D. p. p.).

§. 17.

Organom do bezpośredniego nadzoru rybaictwa w myśl §§. 15. i 16. powołanym, służy w szczególności prawo i obowiązek :

- a) nadzorować rybne wody swojego okręgu służbowego, tartliska, zamknięcia przekopów i przepusty, jazy, śluzy, tamy, komory na koła wodne (bortnice, izbice, baszty), o ile te urządzenia dotyczą rybaictwa,
- b) rewidować tratwy, galary, łodzie rybackie, sadze i skrzynie ryb i przybory rybackie,
- c) konfiskować ryby i przybory rybackie, jako też aresztować w myśl ustawy z dnia 16. Czerwca 1872. (Nr. 84. D. p. p.),

- d) żądać okazania karty rybackiej w myśl §. 1. i 2. i certyfikatu w myśl §. 5.

§. 18.

Przekroczenia tej ustawy i wydanych na jej mocy przepisów. o ile nie podpadają ustawie karnej, będą władze polityczne karały:

- a) odebraniem karty rybackiej czasowem, a w razie powtórzenia przekroczeń, stałem;
- b) grzywną od 5—100 zł. w. a., która to grzywna w razie ponownego przekroczenia jak i wówczas, jeżeli zarybieniu znaczną wyrządzono szkodę, może być podwyższoną do 200 zł. w. a. Gdy uznany za winnego nie jest w stanie grzywny uiścić, to należy ją zamienić na karę aresztu, a w takim razie 5 zł. w. a. liczy się za jeden dzień aresztu;
- c) w razie przekroczenia zakazów wydanych na mocy §§. 3., 4 i 5., należy zarazem orzec konfiskatę ryb wbrew przepisowi złowionych, oraz narzędzi rybackich bezprawnie użytych.

§. 19.

Grzywny oraz kwoty otrzymane ze sprzedaży zabranych przyborów rybackich i ryb, wpływają do krajowego funduszu rybackiego.

Zabrane przybory rybackie rodzajów niedozwolonych należy przed sprzedaniem uczynić niezdatnymi do dalszego użytku w formie zakazanej.

§. 20.

Do przeprowadzenia dochodzeń i do wydawania orzeczeń w sprawach przekroczenia tej ustawy powołane są polityczne Władze państwowe. Postępowanie określa rozporządzenie ministr. z dnia 5. Marca 1858. Nr. 34. Dz. p. p.; przeciw orzeczeniu kar-nemu służy zasadzonemu rekurs do c. k. Namiestnictwa, który w terminie nieodwłocznym dni 3 zgłosić należy u Władzy, która orzeczenie wydała.

Przeciw orzeczeniu c. k. Namiestnictwa, zatwierdzającemu lub łagodzącemu orzeczenie Władzy pierwszej instancji, nie ma dalszego rekursu

§. 21.

Przekroczenie przedawnia, jeżeli w przeciągu 6 miesięcy od jego popełnienia nie zarządzo no przeciw sprawie dochodzenia karnego.

§. 22.

Z wejściem w życie tej ustawy i rozporządzeń na jej podstawie wydać się mających traci moc obowiązującą ustawa z dnia

19. Listopada 1882. Nr. 57. Dz. ust. kraj. z roku 1883. o niektórych środkach ku podniesieniu rybactwa i rozporządzenie c. k. Namiestnictwa z dnia 28. Czerwca roku 1883. Nr. 58. Dz. ust. kr.

§. 23.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, skarbu, rolnictwa i handlu.

Z porządku dziennego następuje sprawozdanie komisji szkolnej o petycyach, a mianowicie:

- a) o petycyach 80 Towarzystw pedagogicznych, w sprawie zmiany ustawy z dnia 2. Maja 1873. Nr. 251. o stosunkach prawnych nauczycieli szkół ludowych;
- b) o petycyi 9 gmin powiatu Jasielskiego, o uwolnienie ich od dawniejszych zobowiązań do prestacyi na opłacanie nauczycieli;
- c) o petycyi Karoliny Cholewińskiej młodszej nauczycielki w Porębie Żegota, o przemianę zajmowanej przez nią posady na posadę nauczycielską z płacą 300 zł. w. a.

Sprawozdawca poseł Pilat czyta sprawozdanie komisji szkolnej o ośmdziesięciu petycyach Towarzystw pedagogicznych L. S. 170—214/85. w sprawie zmiany ustawy z d. 2. Maja 1873. Nr. 251. Dz. ust. kr. o stosunkach prawnych nauczycieli szkół ludowych, z następującym wnioskiem komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Petycyę Towarzystw pedagogicznych o zmianę tytułu II. ustawy z 2. Maja 1873. Nr. 251 Dz. ust. kr. przekazuje się Wydziałowi krajowemu do użytku przy spełnieniu polecenia Sejmu z d. 18. Października 1884. w sprawie reformy ustaw szkolnych.

Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

Sprawozdawca p. Pilat czyta sprawozdanie komisji szkolnej o petycyi L. 579/S. dziewięciu gmin powiatu Jasielskiego, o uwolnienie ich od dawniejszych zobowiązań do prestacyi na opłacanie nauczycieli, z następującym wnioskiem komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Nad petycyą gmin Dobrzeczków, Grodzisko, Wysoka Kozłówek, Tułkowice, Korzuchów, Kalembina, Markuszowa i Jazowa, o uwolnienie ich od przyjętych w r. 1858. zobowiązań do prestacyi na opłacanie nauczycieli szkół ludowych, przechodzi Sejm do porządku dziennego.

Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

Sprawozdawca p. Pilat czyta sprawozdanie komisji szkolnej o petycyi L. 660/S. Karoliny Cholewińskiej, młodszej nauczycielki w Porębie Żegoty, o przemianę zajmowanej przez nią posady na posadę nauczycielską z płacą 300 zł., z następującym wnioskiem komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Petycyę Karoliny Cholewińskiej, młodszej nauczycielki w Porębie Żegoty, o przemianę zajmowanej przez nią posady na posadę z płacą 300 zł., odstępuje się Radzie szkolnej krajowej do załatwienia.

Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

Następuje sprawozdanie komisji drogowej o petycyach a mianowicie:

- a) o petycyi Wydziału powiatowego w Gorlicach, o przedłużenie koncesyi na pobór myta na drogach komunikacyjnych Ropa-Wesoła i Biecz-Golanka na przeciąg 10 lat począwszy od 15. Czerwca 1887;
- b) o petycyi Zwierzchności gminnej Chyrów. w przedmiocie zniesienia zapory mytniczej w śródmieściu;

- c) o petycyi gmin Braciejowa, Gawryłowa i Stasiówka, o subwencję na drogę prowadzącą z Dębicy do Grudnej i Brzostka ;
- d) o petycyi gminy miasta Dąbrowa. w przedmiocie zwolnienia jej od obowiązku zapłacenia funduszowi krajowemu sumy 1000 zł. jako dobrowolnego datku na budowę drogi krajowej Tarnów - Szczucin ;
- e) o petycyi gminy miasta Krościenka, w sprawie udzielenia zasiłku z funduszu krajowego na dokończenie mostu na Dunajcu.
- f) Sprawozdanie komisji drogowej o petycyi Rady pow. Sądeckiej o wybudowanie mostu na Dunajcu.

Sprawozdawca p. Wł. hr. Koziębrodzki czyta sprawozdanie komisji drogowej o petycyi do L. 555 S. Wydziału powiatowego w Gorlicach, o przedłużeniu koncesyi na pobór myta na drogach komunikacyjnych Ropa Wysowa i Biecz-Golanka na przeciąg dziesięciu lat począwszy od 15. Czerwca 1887., z następującym wnioskiem komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić :

Petycę Wydziału powiatowego Gorlickiego, o przedłużenie prawa poboru myta na drogach komunikacyjnych Ropa-Wysowa i Biecz-Golanka na przeciąg dalszych 10 lat począwszy od 15. Czerwca 1887., odstępuje się Wydziałowi krajowemu do zbadania i przedstawienia odpowiednich wniosków na przyszlą sesję sejmową.

Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

W zastępstwie sprawozdawcy p. Brykczyńskiego p. Wł. hr. Koziębrodzki czyta sprawozdanie komisji drogowej o petycyi L. S. 361 gminy Chyrów o zniesienie zapory mytniczej, z następującym wnioskiem komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić :

Wzywa się e. k. Rząd, aby po upływie kontraktu z dzierżawcą myta, to jest z końcem 1887. rokn, zgodnie z propozycją Dyrekcji skarbu, wyż wymienioną zaporę znieść polecił.

Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

Sprawozdawca poseł Dembowski czyta sprawozdanie komisji drogowej o petycyi L. 645/S. gmin Braciejowa, Gawryłowa i Stasiówka, z następującym wnioskiem komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić :

Petycę gmin Braciejowa, Gawryłowa i Stasiówka, odstępuje się Wydziałowi krajowemu do zbadania i możliwego uwzględnienia.

Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

Sprawozdawca p. Dembowski czyta sprawozdanie komisji drogowej o petycyi L. S. 644. gminy miasta Dąbrowa, żądającej zwolnienia jej od obowiązku zapłacenia funduszowi krajowemu sumy 1000 zł. w. a. jako dobrowolnego datku na budowę drogi krajowej Tarnów-Szczucin z następującym wnioskiem komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić :

Zwalnia się gminę miasta Dąbrowa od zobowiązania dobrowolnego zapłacenia 1000 zł. na kosztu budowy drogi Tarnów-Szczucin.

Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

W zastępstwie sprawozdawcy p. Gnoińskiego p. Dembowski uwolniony od czytania sprawozdania o petycyi gminy m. Krościenka, w przedmiocie udzielenia zasiłku na dokończenie budowy mostu na Dunajcu. czyta następujący wniosek komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Poleca się Wydziałowi krajowemu, aby z rubr. X. wydatków na rok 1886. z funduszu przeznaczonego na zasilki dla dróg gminnych, wypłacił gminie miasta Krościenko tytułem subweneyi na budowę lodowców ochronnych przy moście na Dunajcu kwotę dwiestu złotych wal. austr.

Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

Sprawozdawca p. Jaworski czyta sprawozdanie komisji drogowej o petycyi L. S. 49. Wydziału Rady powiatowej w Nowym Sączu, o wybudowanie mostu na Dunajcu w Kurowie na drodze krajowej, z następującym wnioskiem komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Petycę Rady powiatowej w Nowym Sączu, o wybudowanie mostu na Dunajcu w Kurowie, przekazuje Sejm Wydziałowi krajowemu do zbadania, przeprowadzenia rokowań z c. k. Rządem i Wydziałem Rady powiatowej co do uczestniczenia w kosztach budowy i przedłożenia Sejmowi krajowemu sprawozdania w tym względzie i odpowiednich wniosków.

Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

Z kolei następuje sprawozdanie komisji petycyjnej o petycyach a mianowicie:

- a) o petycyi nauczycieli szkoły w Nowym Targu, o udzielenie dodatku drożyznianego;
- b) o petycyi Stanisława Kominkowskiego, nauczyciela w Nowym Targu, o udzielenie zapomogi lub zaliczki na płacę;
- c) o petycyi Józefa Głuca, nauczyciela ludowego w Ochotnicy, powiatu Nowotarskiego, o udzielenie zapomogi;
- d) o petycyi Maryi Żukotyńskiej, w sprawie karnej o przekroczenie przeciw bezpieczeństwu czci;
- e) o petycyi Wydziału powiatowego Jasielskiego, o wyjednanie bezzwłocznego wykonania rozporządzenia c. k. krajowej Dyrekcji Skarbu z dnia 26. Grudnia 1882. do L. 66.184 w przedmiocie przyznanych ulg w podatkach.

Sprawozdawca poseł Pławicki czyta sprawozdanie komisji petycyjnej o petycyi L. 897/S. nauczycieli szkoły 4ro klas. męskiej w Nowym Targu o udzielenie im dodatku drożyznianego, tudzież nauczycieli Kominkowskiego z Nowego Targu i Józefa Głuca z Ochotnicy, powiatu Nowotarskiego, o zapomogę, z następującym wnioskiem komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Petycę nauczycieli 4ro klasowej szkoły męskiej w Nowym Targu, tudzież Stanisława Kominkowskiego i Józefa Głuca, nauczyciela z Ochotnicy, o udzielenie dodatku drożyznianego lub jakiegokolwiek bądź zapomogi, odstępuje się c. k. Radzie szkolnej do możliwego uwzględnienia.

Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

Sprawozdawca poseł Antoniewicz czyta sprawozdanie komisji petycyjnej o petycyi L. S. 803. Maryi Żukotyńskiej, w przedmiocie skazania jej za przekroczenie przeciw bezpieczeństwu czci na karę aresztu, z następującym wnioskiem komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Nad petycją Maryi Żukotyńskiej z d. 10. Grudnia 1885. L. 803., o spowodowanie wznowienia jej sprawy karnej o przekroczenie przeciw bezpieczeństwu czci, przechodzi się do porządku dziennego.

Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

Sprawozdawca poseł Kapri czyta sprawozdanie komisji petycyjnej o petycyi L. 806/S. Jasielskiego Wydziału powiatowego o wyjednanie bezzwłocznego wykonania rozporządzenia c. k. krajowej Dyrekcji skarbu z dnia 26. Grudnia 1882. L. 66.184 w przedmiocie przyznanych ulg w podatkach, z następującym wnioskiem komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Petycję Wydziału powiatowego Jasielskiego odstępować się c. k. Rządowi do śpiesznego załatwienia.

Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

Z kolei następuje sprawozdanie Wydziału krajowego o udzieleniu zezwolenia na pobór opłat mytniczych, a mianowicie:

- A. a) Radzie powiatowej w Buczaczu, na drodze powiatowej Buczacz- Potok złoty;
- b) Radzie powiatowej w Chrzanowie, na drodze powiatowej Wrocławskiej z Chrzanowa do Jaworzna;
- c) Radzie powiatowej w Podhajcach, na drodze powiatowej Podhajecko-Halickiej;
- d) Radzie powiatowej w Drohobyczu, na drodze powiatowej z Drohobycza przez Stebnik do Truskawca;
- B. Wydziałowi powiatowemu w Czortkowie od mostu na rzece Serecie, na rzecz utrzymania tegoż mostu i drogi dojazdowej Czortków-Wygnanka;
- C. C k. Skarbowi wojskowemu od mostu na rzece Wiarze w Krównikach;
- D. a) obszarowi dworskiemu w Horodnicy, powiatu Horodeńskiego, od przewozu przez rzekę Dniestr;
- b) obszarowi dworskiemu w Sinkowie, powiatu Zaleszczyckiego, od przewozu przez rzekę Dniestr;
- c) obszarowi dworskiemu w Zazulińcach, powiatu Zaleszczyckiego, od przewozu przez rzekę Dniestr;
- d) obszarowi dworskiemu w Lataczu, powiatu Zaleszczyckiego, od przewozu przez rzekę Dniestr;
- e) obszarowi dworskiemu w Lisowcach, powiatu Zaleszczyckiego, od mostu na rzece Serecie;
- f) gminie w Kaniowie Starym, powiatu Bialskiego, od mostu na rzece Wiśle a względnie od przewozu tamże;
- g) obszarowi dworskiemu w Nienowicach, powiatu Jarosławskiego, od mostu na rzece Wiszni;
- h) obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Borku Starym, powiatu Rzeszowskiego, od mostu na rzece Ryjak;
- E. obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Busku, powiatu Kamioneckiego, od mostu na rzece Pełtwi.

Sprawozdawca p. hr. Wł. Badeni czyta sprawozdanie Wydziału krajowego o udzieleniu prawa do pobierania opłat mytniczych:

- 1) Radzie powiatowej w Buczaczu na drodze powiatowej Buczacz-Potok złoty;
- 2) Radzie powiatowej w Chrzanowie na drodze powiat. Wrocławskiej z Chrzanowa do Jaworzna;
- 3) Radzie powiatowej w Podhajcach na drodze powiatowej Podhajecko-Halickiej;
- 4) Radzie powiatowej w Drohobyczu na drodze powiatowej z Drohobycza przez Stebnik do Truskawca, z następującym projektem uchwały:

U c h w a ł a

o udzieleniu prawa do pobierania opłat mytniczych :

- 1) Radzie powiatowej w Buczaczu na drodze powiatowej Buczacz-Potok złoty;
- 2) Radzie powiatowej w Chrzanowie na drodze powiatowej Wrocławskiej z Chrzanowa do Jaworzna ;

3) Radzie powiatowej w Podhajcach na drodze powiatowej Podhajecko Halickiej,

4) Radzie powiatowej w Drohobyczu na drodze powiatowej z Drohobycza przez Stebnik do Truskawca.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam jak następuje :

Art I.

Radom powiatowym w Buczaczu, Chrzanowie, Podhajcach i w Drohobyczu, nadaje się na lat pięć, od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie kosztem właściwych funduszków powiatowych, a mianowicie:

1) Radzie powiatowej w Buczaczu prawo do pobierania myta drogowego na drodze powiatowej Buczacz Potok złoty, na dwóch stacyach mytniczych, a to: na jednej stacyi pod Buczaczem i na drugiej stacyi pod Potokiem, na każdej z tych stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu, 2 (dwa) et.

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych, 1 (jeden) et.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, $\frac{1}{2}$ (pół) et.

2) Radzie powiatowej w Chrzanowie prawo do pobierania myta drogowego na drodze powiatowej Wrocławskiej z Chrzanowa do Jaworzna na stacyi w Korzeńcu, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu, 4 (cztery) et.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych, 2 (dwa) et.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, 1 (jeden) et.

3) Radzie powiatowej w Podhajcach prawo do pobierania myta drogowo-mostowego na drodze powiatowej Podhajecko-Halickiej, na dwóch stacyach myta drogowego, a to: w Podhajcach i w Panowicach tudzież na stacyi myta mostowego w Zawałowie, na każdej z tych trzech stacyi, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu, 4 (cztery) et.

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych, 2 (dwa) et.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, 1 (jeden) et.

4) Radzie powiatowej w Drohobyczu prawo do pobierania myta drogowego na drodze powiatowej z Drohobycza przez Stebnik do Truskawca, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu, 2 (dwa) et.

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych, 1 (jeden) et

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, $\frac{1}{2}$ (pół) et.

Art. II.

Przy poborze opłat mytniczych mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o znizeniu tejsze opłaty.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda a Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej. Sprawozdawca p. hr. Wł. Badeni wnosi przyjęcie en bloc całego projektu uchwały.

Izba w głosowaniu przyjmuje en bloc cały projekt uchwały.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, przyjmuje Izba cały projekt uchwały w trzeciem czytaniu.

Sprawozdawca p. Wł. hr. Badeni czyta sprawozdanie Wydziału krajowego o udzieleniu prawa do pobierania myta mostowego na rzecz utrzymania mostu na rzece Serecie i drogi dojazdowej Czortków-Wygnanka, z następującym projektem uchwały:

Uchwała

o udzieleniu prawa do pobierania myta mostowego na rzecz utrzymania mostu na rzece Serecie i drogi dojazdowej Czortków-Wygnanka

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam jak następuje:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu, od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta od mostu na rzece Serecie Wydziałowi powiatowemu w Czortkowie na rzecz funduszu konserwacyjnego mostu na rzece Serecie i drogi dojazdowej Czortków-Wygnanka, do utrzymywania których obowiązane są strony konkurencyjne w myśl postanowień ustawy z 15. Kwietnia 1881. (Dz. ust. kr. Nr. 46).

Art. II.

Opłatę myta mostowego pobierać należy według następującego wymiaru:

- a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu, 4 (cztery) ct.;
- b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych, 2 (dwa) ct.
- c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, 1 (jeden) ct. Konie woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należności.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o znizeniu tejże opłaty.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda a Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej. Sprawozdawca p. hr. Wł. Badeni wnosi przyjęcie en bloc całego projektu uchwały.

Izba w głosowaniu przyjmuje en bloc cały projekt uchwały.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, przyjmuje Izba cały projekt uchwały w trzeciem czytaniu.

Sprawozdawca p. Wł. hr. Badeni czyta sprawozdanie Wydziału krajowego o udzieleniu c. k. Skarbowi wojskowemu prawa do pobierania myta od mostu na rzece Wiarze w Krównikach, z następującym projektem uchwały:

Uchwała

o udzieleniu c. k. Skarbowi wojskowemu prawa do pobierania myta od mostu na rzece Wiarze w Krównikach.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam jak następuje :

Art. I.

C. k. Skarbowi wojskowemu nadaje się na lat pięć, od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta od mostu na rzece Wiarze w Krównikach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie własnym kosztem.

Art. II.

Przy poborze myta obowiązywać ma następująca taryfa :

- a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu, 3 (trzy) ct.
- b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych, 2 (dwa) ct.
- c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, 1 (jeden) ct.

Konie, krowy, woły, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebkieta, owce, kozy, i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Mieszkańcy gminy w Krównikach wolni są od powyższej opłaty.

Art. IV.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże opłaty.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda a Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca p. hr. Wł. Badeni wnosi przyjęcie en bloc całego projektu uchwały.

Izba w głosowaniu przyjmuje en bloc cały projekt uchwały.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, przyjmuje Izba cały projekt uchwały w trzecim czytaniu.

Sprawozdawca p. Wł. hr. Badeni czyta sprawozdanie Wydziału krajowego o udzieleniu prawa do pobierania opłat mytniczych:

- 1) Obszarowi dworskiemu w Horodnicy od przewozu przez rzekę Dniestr.
 - 2) Obszarowi dworskiemu w Sińkowie od przewozu przez rzekę Dniestr.
 - 3) Obszarowi dworskiemu w Zazulińcach od przewozu przez rzekę Dniestr.
 - 4) Obszarowi dworskiemu w Lataczu od przewozu przez rzekę Dniestr.
 - 5) Obszarowi dworskiemu w Lisowcach od mostu na rzece Serecie.
 - 6) Gminie w Kaniowie starym od mostu na rzece Wiśle, a względnie od przewozu tamże,
 - 7) Obszarowi dworskiemu w Nienowicach od mostu na rzece Wiszni.
 - 8) Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Borku starym od mostu na rzece Ryjaku,
- z następującym projektem uchwały:

U c h w a ł a

o udzieleniu prawa do pobierania opłat mytniczych :

1. Obszarowi dworskiemu w Horodnicy od przewozu przez rzekę Dniestr,
 2. Obszarowi dworskiemu w Sinkowie od przewozu przez rzekę Dniestr,
 3. Obszarowi dworskiemu w Zazulińcach od przewozu przez rzekę Dniestr,
 4. Obszarowi dworskiemu w Lataczu od przewozu przez rzekę Dniestr,
 5. Obszarowi dworskiemu w Lisowcach od mostu na rzece Serecie,
 6. Gminie w Kaniowie starym od mostu na rzece Wiśle a względnie od przewozu tamże,
 7. Obszarowi dworskiemu w Nienowicach od mostu na rzece Wiszni,
 8. Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Borku starym od mostu na rzece Ryjak.
- Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam jak następuje.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu, od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, własnym kosztem;

1. Obszarowi dworskiemu w Horodnicy, powiatu Horodeńskiego, od przewozu przez rzekę Dniestr, według następnego wymiaru:

- a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu, 1 (jeden) ct.
- b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzęzonego, 3 (trzy) ct.;
- c) od jednego źrebięcia do dwóch lat, 1 (jeden) ct.;
- d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki, 3 (trzy) ct.
- e) od jednego cielęcia niemającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń, 1 (jeden) ct.

2. Obszarowi dworskiemu w Siukowie, powiatu Zaleszczyckiego, od przewozu przez rzekę Dniestr.

3. Obszarowi dworskiemu w Zazulińcach, powiatu Zaleszczyckiego, od przewozu przez rzekę Dniestr.

4. Obszarowi dworskiemu w Lataczu, powiatu Zaleszczyckiego, od przewozu przez rzekę Dniestr.

Przy każdym z tych trzech myt (pod poz. 2, 3 i 4, poszczególnionych) pobierać należy opłatę według następnego wymiaru:

- a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu, 2 (dwa) ct.
- b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzęzonego, 3 (trzy) ct.
- c) od jednego źrebięcia do dwóch lat, 1 (jeden) ct.
- d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki, 3 (trzy) ct.
- e) od jednego cielęcia niemającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń, 1 (jeden) ct.

5. Obszarowi dworskiemu w Lisowcach, powiatu Zaleszczyckiego, od mostu na rzece Serecie, według następnego wymiaru:

1. Przy każdym wozie, od jednego bydłęcia zaprzęzonego, 2 (dwa) ct.

2. Od bydłat przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydłęcia rogatego, osła, muła, 2 (dwa) ct.

b) od pięciu świń albo cieląt, 1 (jeden) ct.

c) od dziesięciu owiec, 1 (jeden) ct.

6. Gminie w Kaniowie starym, powiatu Bialskiego, od mostu na rzece Wiśle, a w razie wezbrania rzeki od przewozu tamże, według następnego wymiaru:

a) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzęzonego 3, (trzy) ct.

b) od jednego źrebięcia do dwóch lat, 1 (jeden) ct.

c) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałówki, bukała i trzylatki, 3 (trzy) ct.

d) od jednego cielęcia niemającego jeszcze dwóch lat, świni, karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 1 (jeden) ct.

e) wyłącznie tylko przy przewozie od każdej osoby, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu, 1 (jeden) ct.

7. Obszarowi dworskiemu w Nienowicach, powiatu Jarosławskiego, od mostu na rzece Wiszni, według następnego wymiaru:

1. Przy każdym wozie, od jednego bydłęcia zaprzęzonego, 1 (jeden) ct.

2. Od bydłat przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydłęcia rogatego, osła, muła, 1 (jeden) ct.

b) od pięciu świń albo cieląt, 1 (jeden) ct.

c) od dziesięciu owiec, 1 (jeden) ct.

8. Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Borku starym, powiatu Rzeszowskiego, od mostu na rzece Ryjak, według następnego wymiaru:

1. Przy każdym wozie, od jednego bydłęcia zaprzęzonego, 2 (dwa) ct.

2. Od bydłat przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydłęcia rogatego, osła, muła, 2 (dwa) ct.

b) od pięciu świń albo cieląt, 1 (jeden) ct.

c) od dziesięciu owiec, 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze powyższych opłat mytniczych mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty lub o znizeniu tejże.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda a Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca p. hr. Wł. Badeni wnosi przyjęcie en bloc całego projektu uchwały.

Izba w głosowaniu przyjmuje en bloc cały projekt uchwały.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, przyjmuje Izba cały projekt uchwały w trzecim czytaniu.

Sprawozdawca p. Rybicki czyta sprawozdanie o udzieleniu obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą Buska prawa do pobierania myta od mostu na rzece Pełtwi, z następującym projektem uchwały:

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą Buska prawa do pobierania myta od mostu na rzece Pełtwi.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam jak następuje:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą Buska, powiatu Kamionecznego, nadaje się na lat pięć, od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta od mostu na rzece Pełtwi, przy drodze z Buska do Jaryczowa, pod warunkiem utrzymania tego mostu własnym kosztem w dobrym stanie.

Art. II.

Myto pobierać należy podług następującego wymiaru:

1. przy każdym wozie od jednego bydłęcia zaprzęzonego 1 (jeden) ct.
2. od bydłał przepędzanych:
 - a) od każdego konia, dorosłego bydłęcia rogatego, osła, muła, 1 (jeden) ct.
 - b) od pięciu świń lub cieląt, 1 (jeden) ct.
 - c) od dziesięciu owiec, 1 (jeden) ct.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólnie obowiązujące przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o znizeniu tejeż opłaty.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda a Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej. Sprawozdawca p. Rybicki wnosi przyjęcie en bloc całego projektu uchwały.

Izba w głosowaniu przyjmuje en bloc cały projekt uchwały.

Uchwaliwszy następuie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, przyjmuje Izba cały projekt uchwały w trzeciem czytaniu.

Z kolei następuje sprawozdanie komisji prawniczej o wniosku Wydziału krajowego w przedmiocie ustanowienia nowego Sądu powiatowego w Ottynii.

Sprawozdawca poseł Lenartowicz uwolniony od czytania sprawozdania, czyta następujący wniosek komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Sejm Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w myśl ustawy z d. 11. Czerwca 1868. r. (Nr. 59. D. u. p) udziela c. k. Rządowi swą opinię, iż dla zapewnienia mieszkańcom powiatu Tłumackiego szybszego i bardziej dostępnego wymiaru sprawiedliwości, pożądanem jest utworzenie tam trzeciego Sądu powiatowego z siedzibą w Ottynii, do którego włączone być mają następujące miejscowości:

- a) Z okręgu Sądu powiatowego w Tyśmienicy: Ottynia, Babianka, Grabicz, Krzywotuly stare, Krzywotuly nowe, Uhorniki, Winograd, Worona, Zakrzewce, Ladzkie, Krasilówka, Słobudka polna z Odajami;
- b) z okręgu Sądu powiatowego w Tłumaczu: Targowica, Hostów, Bohorodczyn i Tarnowica polna;
- c) z Sądu powiatowego delegowanego miejskiego w Kołomyi: Chlebieczyn leśny i Czeremchów, wreszeie
- d) z Sądu powiatowego w Delatynie: Skopówka, Hołosków, Strupków, Mołodyłów i Neudorf.

Izba uchwała powyższy wniosek bez rozprawy.

Z kolei następuje sprawozdanie komisji prawniczej o petycyi gminy miasta Stryja w przedmiocie zaprowadzenia jak najrychlej c. k. Sądu obwodowego w tem mieście.

Sprawozdawca poseł Lenartowicz uwolniony od czytania sprawozdania, czyta następujący wniosek komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Petycyę miasta Stryja, o najrychlejsze ustanowienie Trybunału pierwszej instancyi w tem mieście, odstępuje się Wysokiemu c. k. Rządowi z wezwaniem, ażeby uchwałami Sejmu Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 15. Grudnia 1873. 4. Maja 1875., 5. Października 1878., 24. Lipca 1880. i 6. Października 1882. uznanej naglącej potrzebie ustanowienia Trybunałów I. instancyi w Sanoku, Jasle, Stryju i Czortkowie, jak najrychlej zadość uczynił.

Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

Z kolei następuje sprawozdanie komisji prawniczej o petycyi gminy Włosiennica, w przedmiocie wydzielenia jej z okręgu c. k. Starostwa Bialskiego i c. k. Sądu powiatowego w Oświęcimiu a przydzielenie do c. k. Starostwa i c. k. Sądu powiatowego w Wadowicach.

Sprawozdawca poseł Lenartowicz czyta sprawozdanie komisji prawniczej o petycyi L. S. 526. gminy Włosiennica, o wydzielenie jej z okręgu c. k. Starostwa Bialskiego i c. k. Sądu powiatowego w Oświęcimiu i przydzielenie do c. k. Starostwa i c. k. Sądu powiatowego w Wadowicach, z następującym wnioskiem komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Petycyę gminy Włosiennica, o wyłączenie jej z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Oświęcimiu i c. k. Starostwa w Białej a przydzielenie do c. k. Sądu powiatowego i c. k. Starostwa w Wadowicach, udziela się Wydziałowi krajowemu do zbadania i przedłożenia sprawozdania na najbliższej sesyi sejmowej.

Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

Następuje z kolei sprawozdanie komisji szkolnej z petycyi nauczycieli Leopolda Kruczkowskiego i Jana Gromadki, w sprawie przyznania im trzeciego dodatku pięcioletniego.

Sprawozdawca poseł Romanowicz uwolniony od czytania sprawozdania, czyta następujący wniosek komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. Leopoldowi Kruczkowskiemu, nauczycielowi szkoły ludowej w Łoszniowie i Janowi Gromadce, kierującemu nauczycielowi szkoły ludowej w Kałuszu, przyznaje się w drodze łaski z funduszu krajowego trzeci dodatek pięcioletni, pierwszemu w kwocie 30 zł. rocznie od dnia 1. września 1884 r. począwszy, drugiemu w kwocie 40 zł. rocznie od dnia 1. września 1885., wszakże tylko w tym razie, jeżeli Rada szkolna krajowa uzna, iż służba obu obdarowanych była w ostatnim pięcioletciu nienaganna.

2. W budżet na r. 1886. wstawia się na ten cel kwotę 124 zł.

3. Poleca się Wydziałowi krajowemu, ażeby w projekcie zmiany ustaw szkolnych, jaki w myśl uchwał z d. 30. Czerwca 1880 i d. 18. Października 1884 r. Sejmowi ma przedłożyć, także i zmianę art. XII. ustawy z d. 2. Maja 1873 (Nr. 351 Dz. u. kr.) wziął pod rozwagę.

Izba uchwała ustępy 1, 2. i 3. zgodnie z wnioskiem komisji bez rozprawy.

Następuje sprawozdanie komisji szkolnej z petycyi Piotra Koczyndyka, emerytowanego nauczyciela szkół ludowych, o podwyższenie pensyi emerytalnej i uwolnienie od złożenia wkładki na fundusz emerytalny.

Sprawozdawca poseł Romanowicz uwolniony od czytania sprawozdania, czyta następujący wniosek komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. W budżet na rok 1886. wstawia się kwotę 111 zł. 75 ct. celem zapłacenia wkładki do unduszu emerytalnego za Piotra Koczyndyka emerytowanego nauczyciela szkół ludowych.

2. Petycę Piotra Koczyndyka o policzenie mu do emerytury wszystkich 35 lat służby nauczycielskiej, odstępuje się Radzie szkolnej krajowej do załatwienia.

Podezas odczytywania wniosku Marszałek odbiera przewodnictwo napowrót i poddaje pod głosowanie powyższy wniosek komisji szkolnej.

Izba uchwała ustęp 1 i 2gi zgodnie z wnioskiem komisji bez rozprawy.

Z kolei następuje sprawozdanie komisji szkolnej o petycji a mianowicie:

- a) o petycji polskich mieszkańców gminy Czaszyn. powiatu Liskiego, w sprawie języka wykładowego w tamtejszej szkole ludowej;
- b) o petycji gminy miasta Sanoka, w przedmiocie przyjęcia; na fundusz szkolny krajowy emerytur nauczyciela Pawła Dębickiego, nauczycielki Izabeli Boczarkiewiczowej, oraz pensji wdowiej tudzież dodatku na wychowanie dzieci po nauczycielu Skrowaczewskim;
- c) o petycji Jana Hajduczka, nauczyciela przy szkole ludowej w Rohatynie, w przedmiocie przyznania mu w drodze łaski 9 lat służby nauczycielskiej;
- d) o petycji Franciszka Bittnera, nauczyciela przy szkole etatowej w Uszkowicach, powiatu Rohatyńskiego, w przedmiocie przyznania mu niepoliczonych lat służby;
- e) o petycji Józefa Wilimka, pensyonowanego nauczyciela w Regulicach, powiatu Chrzanowskiego, w przedmiocie przyznania mu 12 lat służby;
- f) o petycji Joachima Winogrodzkiego, byłego nauczyciela w Żurawinicach. powiatu Buczackiego, w przedmiocie emerytury lub odprawy;
- g) o petycji Józefa Boberskiego, nauczyciela w Izdebkach, powiatu Brzozowskiego, w przedmiocie policzenia mu wszystkich lat służby w zawodzie nauczycielskim;
- h) o petycji Macieja Klapy, byłego nauczyciela w Mogilanach, powiatu Wielickiego, w przedmiocie zatwierdzenia 35 lat służby i przyznania mu emerytury;
- i) o petycji Rady szkolnej miejscowej w Wasylowie wielkim, powiatu Rawskiego, o udzielenie remuneracji tamtejszemu nauczycielowi i podniesienie temuż płacy;
- k) o petycji Wydziału Rady powiatowej w Podhajcach, w sprawie zwiększenia liczby i stabilizowania Inspektorów szkół ludowych. powiększenia sił nauczycielskich w Zawałowie i Wiśniowczyku i rozdziału szkoły ludowej Podhajeckiej na męską i żeńską;
- l) o petycji Towarzystwa nauczycieli szkół wyższych, o przywrócenie dawnej dotacji na nagrody za najlepsze podręczniki dla szkół średnich.

Sprawozdawca poseł Romanowicz czyta sprawozdanie komisji o petycji L. S. 1030. polskich mieszkańców gminy Czaszyn powiatu Liskiego, w sprawie języka wykładowego w tamtejszej szkole ludowej, z następującym wnioskiem komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Petycę polskich mieszkańców gminy Czaszyna odstępuje się Radzie szkolnej krajowej do urzędowego użytku.

Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

Sprawozdawca poseł Romanowicz czyta sprawozdanie komisji szkolnej o petycji L. S. 544. gminy miasta Sanoka o przyjęcie na fundusz szkolny krajowy emerytur nauczyciela Pawła Dębickiego, nauczycielki Izabeli Boczarkiewiczowej i pensji wdowiej tudzież dodatku na wychowanie dzieci po nauczycielu Skrowaczewskim, z następującym wnioskiem komisji:

Wysoki Sejm uchwalić raczy:

Nad petycją gminy miasta Sanoka L. 544/426. przechodzi Sejm do porządku dziennego
Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

Sprawozdawca p. Romanowicz czyta sprawozdanie komisji szkolnej o petycji L. S. 10231.
Jana Hajduczka nauczyciela przy szkole ludowej w Rohatynie, o przyznanie mu w drodze łaski
9 lat służby nauczycielskiej do emerytury.

Sprawozdanie komisji szkolnej o petycji L. S. 1016. Franciszka Bittnera, nauczyciela szkoły
etatowej w Uszkowicach okręgu szkolnego Rohatyn, o wliczenie mu do służby 2 lat 9 miesięcy
i 23 dni.

Sprawozdanie komisji szkolnej o petycji L. S. 1.978. Józefa Willimka, nauczyciela pensyono-
wanego w Regulicach powiatu Chrzanowskiego, o wliczenie 12 lat służby i przyznanie całej
emerytury.

Sprawozdanie komisji szkolnej o petycji L. 920. S. Joachima Winogrodzkiego, byłego nau-
czyciela w Żurawiecach, o emeryturę lub odprawę w drodze łaski.

Sprawozdanie komisji szkolnej o petycji L. 902. S. Józefa Mikołaja Boberskiego, nauczy-
ciela w Izdebkach, o wliczenie wszystkich lat służby w zawodzie nauczycielskim spędzonych do
emerytury.

Sprawozdanie komisji szkolnej o petycji L. 852. S. Macieja Kłapy, b. nauczyciela w Mo-
gilanach powiatu Wieliczka, o przyjęcie 35 lat służby i przyznanie emerytury.

Z następującym wnioskiem komisji szkolnej w załatwieniu powyższych petycji:

Petycyę te odstępuje się Radzie szkolnej krajowej do załatwienia

Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

W zastępstwie sprawozdawcy p. Pilata p. Romanowicz czyta sprawozdanie komisji szkolnej
o petycji L. 753. S. Rady szkolnej miejscowej w Wasylowie wielkim, powiatu rawskiego, o udzie-
lenie remuneracji tamtejszemu nauczycielowi i podniesienie temuż płacy, z następującym wnio-
skiem komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Petycyę tę przekazuje się Radzie szkolnej krajowej do załatwienia.

Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

W zastępstwie sprawozdawcy p. Pilata p. Romanowicz czyta sprawozdanie komisji szkolnej
o petycji L. 451. S. Wydziału Rady powiatowej w Podhajcach, w sprawie zwiększenia i stabi-
lizowania inspektorów szkół ludowych, powiększenia sił nauczycielskich w Zawałowie i Wiśnio-
wczyku i rozdziału szkoły ludowej Podhajeckiej na męską i żeńską, z następującym wnioskiem
komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Petycyę tę odstępuje się Radzie szkolnej krajowej do załatwienia.

Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

W zastępstwie sprawozdawcy p. Pilata p. Romanowicz czyta sprawozdanie komisji szkolnej
o petycji L. 781. S. Towarzystwa nauczycieli szkół wyższych, o przywrócenie dawnej dotacji na
nagrody za najlepsze podręczniki dla szkół średnich, z następującym wnioskiem komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Petycyę Towarzystwa nauczycieli szkół wyższych, o wyznaczenie dotacji na nagrody za
najlepsze podręczniki dla szkół średnich, przekazuje się Wydziałowi krajowemu do rozpatrzenia
sprawy i przedłożenia ewentualnych wniosków na następnej sesji sejmowej.

Izba uchwała ten wniosek bez rozprawy.

Dla pory spóźnionej Marszałek zamyka posiedzenie i naznacza następne na dzień 14go
Stycznia 1886. godzinę 11 przed południem z następującym porządkiem dziennym.

Porządek dzienny 21. posiedzenia, III. sesyi, V. peryodu Sejmu galicyjskiego, które się odbędzie we Czwartek dnia 14. Stycznia 1886. o godzinie 11. przed południem.

1. Pierwsze czytanie sprawozdania Wydziału krajowego w przedmiocie nabycia dla bibliotek szkolnych dzieła pod tytułem: „Die österreichisch-ungarische Monarchie in Wort und Bild.“

Sprawozdawca poseł Pietruski.

2. Sprawozdanie komisji budżetowej o preliminarzu krajowego funduszu szkolnego na rok 1886.

Sprawozdawca poseł Madeyski.

3. Sprawozdanie komisji budżetowej o preliminarzu Zakładów krajowych w Czernichowie na rok 1886.

Sprawozdawca poseł Scipio.

4. Sprawozdanie komisji gospodarstwa krajowego o sprawozdaniu Wydziału krajowego z czynności w przedmiocie przemysłu krajowego.

Sprawozdawca poseł Wierzbicki.

5. Sprawozdanie komisji gospodarstwa krajowego o przedłożeniach c. k. Rządu i Wydziału krajowego w przedmiocie popierania przedsiębiorstw melioracyjnych.

Sprawozdawca poseł Jan Tarnowski.

Koniec posiedzenia godz. 3. minut 5 po południu.

Marszałek krajowy :

Dr. Zyblkiewicz w. r.

Sekretarze :

Badeni w. r.

Jędrzejowicz w. r.

Spis petycyj

wniesionych po dzień 12. Stycznia 1886. roku.

851. Wydział powiatowy w Jaśle, pp. Scipiona, w sprawie podniesienia rolnictwa.
852. Grzegorz Wilecki emerytowany poborca podatkowy, pp. Waygarta, o przyjęcie na fundusz krajowy kosztów leczenia jego syna w Zakładzie Kulparkowskim.
853. Tomasz Dobrowolski kierownik szkoły w Strusowie, pp. Łazarskiego, o przyznanie mu 3. pięciolecia.
854. Gmina Prusy, pp. Bilińskiego, o zapomogę na budowę cerkwi.
855. Klemens Gabriel nauczyciel w Łętowicach, pp. Madejskiego, o przyznanie mu 1. i 2. pięciolecia.
856. Obszar dworski w Załuczu pp. Golejewskiego, o subwencyę na budowę ochronne na rzece Czeremoszu.
857. Zwierzchność gminna w Peczeniżynie, pp. Kuczковского, o zapomogę i pożyczkę bezprocentową na budowę szkoły.
858. Nauczyciele szkół ludowych w Kołomyi, pp. Kuczковского, o przyznanie im dodatku drożyznianego.
859. Zwierzchność gminna w Peczeniżynie, pp. Kuczковского, o zezwolenie na pobór opłaty od piwa wprowadzanego w obręb gminy.
860. Emilja Treter, nauczycielka prywatna, pp. Romanowicza. o wsparcie.
861. Michał Morawski emerytowany nauczyciel, pp. Kopycińskiego, o zapomogę i podwyższenie emerytury.
862. Kilkanaście gmin okręgu sądowego w Olesku, pp. Jaworskiego, o nieuwzględnienie petycji w sprawie przeniesienia siedziby Sądu powiatowego z Oleska do Podhorzec.
863. Gmina Konty pow. Złoczowskiego, pp. Jaworskiego, w sprawie zabronienia dowolnego rozdzielania gruntów włościańskich.
864. Rada szkolna miejscowa w Dąbrowie powiatu Chrzanowskiego, pp. Artura Potockiego, o podwyższenie płacy nauczycielom tamtejszej szkoły.
865. Krajowe Towarzystwo rybackie w Krakowie, pp. Artura Potockiego, o subwencyę 2000 zł. na pierwszy nakład mapy obrazowej ryb krajowych.
866. Wydział powiatowy w Limanowie, pp. Struszkiewicza, o uchylene rozporządzenia c. k. Namiestnictwa tyżącego się paszportów dla koni.
867. Wydział powiatowy w Starem mieście, pp. Bereźnickiego, w sprawie rewizyi przywilejów Banku Austro-Węgierskiego.
868. Michał Dzikiewicz nauczyciel w Aksmundzie, pp. Pławickiego, o zapomogę.
869. Wydział powiatowy w Bohorodczanach, pp. Strassera, w sprawie zastępstwa chorych nauczycieli ludowych.
870. Zwierzchność gminy Czajkowiec, pp. Jankę, o przyspieszenie regulacyi górnego Dniestru.
871. Franciszek Jędrzej Daniszewski, kandydat nauczycielski dla szkół przemysłowych, pp. Małeckiego, o zapomogę.
872. Wydział powiatowy w Mościskach, pp. St. Stadnickiego, w sprawie rozszerzenia opustów podatkowych z powodu klęsk elementarnych i na szkody zrządzone przez myszy.

873. Gmina i obszar dworski Dynów, pp. Kozłowskiego, o ustanowienie Sądu powiatowego tamże.
874. Komitet spółki wodnej dla regulacji górnego Wisłoka, pp. Kozłowskiego, o uznanie tego przedsiębiorstwa za krajowe.
875. Zwierzchność gminna w Białej, pow. Tarnopolskiego, pp. Korytowskiego, o zapomogę na spłacenie kosztów budynku szkolnego.
876. Juljusz Wojcikiewicz uczeń sztuk pięknych w Krakowie, pp. St. Tarnowskiego, o zapomogę na dalsze kształcenie się za granicą.
877. Stowarzyszenie „Schomer Jzrael“ pp. Goldmana, w sprawie zmiany ustawy o święceniach niedzieli w tym kierunku, aby ustawa ta nie obowiązywała kupców i przemysłowców wyznania mojżeszowego.
878. Franciszek Płaczek nauczyciel w Niepołomicach pp. Struszkiewicza, o podwyższenie płacy.
879. Józef Krzyżanowski maszynista przy zakładzie kulparkowskim, pp. Abrahamowicza, o stabilizację na tej posadzie.
880. Krzysztof Hołowka gospodarz z Ebenau, pp. Abrahamowicza, o pomoc przeciw Bankowi włościańskiemu.
881. Franciszek Doruła właściciel wylęgarni ryb w Poroninie, pp. Pławickiego, o zakupno przez fundusz krajowy narybku łososia dla Dunajca i innych rzek galicyjskich.
882. Rada szkolna miejscowa w Zakliczynie, pp. Łazarskiego, o załatwienie sporu z Radą szkolną krajową, w sprawie subwencyonowania tamtejszego miejscowego funduszu szkolnego.
883. Jan Czarnowski, pp. Abrahamowicza, o zasiłek na założenie stałej sceny historycznej polskiej.
884. Krajowe Towarzystwo naftowe, pp. Gorayskiego, o wezwanie Rządu celem wyjednania podwyższenia ceł ochronnych od produktów naftowych.

